

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/751/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234243
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112234243.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/291/2012-185 zo dňa 04. augusta 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Žilina č. k. 17C/291/2012-185 zo dňa 04. augusta 2014
p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú (tvrdeným) nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Žilina. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 17.02.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 273 dní. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané.

Súd žiadosť navrhovateľa o odročenie pojednávania (zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu) posúdil ako nie dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Zdôraznil, že právny zástupca navrhovateľa dňa 25.09.2013 prevzal uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10NcC/103/2013 zo dňa 13.03.2013, ktorým sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Anna Majeriková nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Otázka zákonného sudcu bola vyriešená uvedeným rozhodnutím krajského súdu, ktorý o nevyhlúčení zákonného sudcu rozhodoval, a ktoré je rozhodnutím konečným.

Pokiaľ ide o opätovný návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd, v danej veci už bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu navrhovateľa dňa 13.11.2013 a odvolací súd vo svojom rozhodnutí č.k. 6Co/201/2014 zo dňa 09.04.2014 v tejto súvislosti uviedol, že v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, pokiaľ

ide o rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd zamietol, potvrdil. Rozhodnutie v tejto časti výroku nadobudlo právoplatnosť dňa 05.06.2014.

V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp.zn. 20Er/2995/2010, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu č.k. 20Er/2995/2010 mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní doručil prostredníctvom exekútora dňa 16.07.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Bratislava zo dňa 24.11.2009, sp. zn. SR 17780/09, právoplatný dňa 14.12.2009 a vykonateľný dňa 17.12.2009. Exekučný súd vykonával procesné úkony (výzva zo dňa 13.08.2010) na Stály rozhodcovský súd o predloženie zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou, doručeníek potvrdzujúcich doručenie rozhodnutia povinnému (keďže v exekučnom konaní exekučný súd je zo zákona oprávnený a povinný preskúmať exekučný titul z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku) a požadované doklady na výzvy súdu boli doručené dňa 27.09.2010. Exekučný súd rozhodol následne tak, že v časti o vymoženie sumy 524,46 Eur so zmenkovým úrokom žiadosť o vydanie poverenia zamietol, exekučné konanie o vymoženie sumy 524,46 Eur zastavil a na vymoženie sumy 461,12 Eur nesplateného úveru vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie. Súd rozhodol na základe toho, že v prípade rozhodcovských rozsudkov vydaných na základe spotrebiteľských zmlúv, mal súd kompetenciu v určitom obmedzenom rozsahu aj pri pasivite povinného v rozhodcovskom konaní zastaviť v časti exekučné konanie (predtým zamietnuť žiadosť o vydanie poverenia), ak ide o priznané plnenie nedovolené právom a odporujúce dobrým mravom. Zákon dal súdu kompetenciu, ktorá znamená, že súd dohliada na to, aby exekúcia prebiehala len v tých prípadoch, v ktorých to umožňuje zákon, resp. aby sa zabránilo tomu, aby mimo ingerencie štátneho orgánu bolo možné viesť neoprávnené exekúciu, na základe neoprávneného titulu, zrušeného titulu a pod. Svoje rozhodnutie následne exekučný súd odôvodnil konštatovaním, že exekučný titul neakcentoval základný vzťah, ktorý je potrebné hodnotiť ako spotrebiteľský a potom jeho rozhodnutie je nesprávne, neposkytuje ochranu spotrebiteľovi. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.01.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21CoE/28/2011 zo dňa 23.11.2011, ktorým odvolací súd rozhodnutie exekučného súdu potvrdil. Poverenie pre súdneho exekútora na vymoženie sumy 461,12 Eur nesplateného úveru exekučný súd vydal poverenie dňa 08.12.2010 pod č. 5511070306*.

Navrhovateľ na preukázanie vzniku majetkovej škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý dňa 17.01.2014 vypracoval znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti Pohotovosť s. r. o., ktorým navrhovateľ žiadal určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutia okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietrahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Predmetom znaleckého posudku je posúdenie činnosti a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok spoločnosti Pohotovosť s. r. o. a v závere znaleckého posudku, na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné a telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému, znalec realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti, pričom túto diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb, a to žaloby NZP a NP spolu suma na jednu žalobu 30,76 Eur a žaloby ZE spolu suma na jednu žalobu 31,68 Eur.

Odporca vo vyjadrení zo dňa 04.07.2014 závery znaleckého posudku č. 1/2014 namietal z dôvodu, že znalecký posudok bol vypracovaný na základe objednávky navrhovateľa, a v danej veci znalca neustanovil súd, navyše posudok je výrazne jednostranný, a pri vypracovávaní sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Najpodstatnejším nedostatkom posudku je, že tento by mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte je nutné vziať do úvahy, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je navrhovateľom namietaný nie je v jednotlivých konaniach identický. Znalecký posudok je len prepočtom nepreukázaných a žalobcom tvrdených sumárnych údajov, výstupov navrhovateľa na počet žalôb, čo je neprípustné a nespôsobilé jednoznačne určiť, ktorý konkrétny nesprávny úradný postup spôsobil, ktorú konkrétnu škodu. Škoda je tak stále výlučne paušálnou bez dopadu na konkrétne jednotlivo uplatnené nároky.

Pokiaľ ide o časť posudku, ktorá sa zaoberá výpočtom zvýšených mzdových nákladov, odporca spochybnil skutočnosť, že k zvýšeniu počtu zamestnancov došlo výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu, nakoľko uvedenú skutočnosť posudok žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje. K činnosti v posudku označené ako „overovanie skutočnosti, či súd rozhodol o exekučnej veci“ by títo resp. navrhovateľ pristúpil bez ohľadu na prípadnú existenciu namietaného postupu exekučného súdu. Taktiež agenda úhrady poplatkov je v predmetnej veci bezpredmetná, nakoľko žiadne iné poplatky, ako poplatky za návrh na vykonanie exekúcie, ktoré by navrhovateľ musel uhradiť, bez ohľadu na existenciu namietaného postupu neprichádzajú do úvahy. Odporca preto zotrval na svojom vyjadrení k návrhu, a žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo znenia zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou do 31.12.2012.

Z vykonaného dokazovania mal súd zistené, že navrhovateľ prostredníctvom exekútora podal žiadosť o vydanie poverenia dňa 25.05.2010, doručené súdu dňa 16.07.2010; o tejto žiadosti o vydanie poverenia v exekúcií bolo rozhodnuté dňa 19.11.2010 tak, že v časti o vymoženie sumy 524,46 Eur so zmenkovým úrokom súd žiadosť o vydanie poverenia zamietol, exekučné konanie o vymoženie sumy 524,46 Eur zastavil a na vymoženie sumy 461,12 Eur nesplateného úveru vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.01.2012 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu sp.zn. 21CoE/28/2011 zo dňa 23.11.2011.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučný súd v danom prípade postupoval po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade so svojou povinnosťou preskúmať rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) v kontexte ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (s účinnosťou do 31.05.2010). Za účelom prieskumu exekučný súd žiadal dotknutý rozhodcovský súd o predloženie rozhodcovského spisu, resp. listín, ktoré nevyhnutne potreboval na svoj prieskum. Potom, ako mu boli tieto listiny rozhodcovským súdom doručené dňa 27.09.2010, exekučný súd svoj prieskum vykonal a rozhodol v časti o vymoženie sumy 524,46 Eur o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v časti na vymoženie sumy 461,12 Eur nesplateného úveru vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie. Postup súdu sa prejavil v samotnom rozhodnutí súdu. Vzhľadom na to, že v čase doručenia žiadosti o udelenie poverenia pre takéto rozhodnutie, súd nemá k dispozícii všetky potrebné podklady a vzhľadom aj na závažnosť a obtiažnosť veci (spotrebiteľskej) pri dodržaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov, nie je možné dodržanie zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty pre udelenie poverenia. Hoci je táto lehota daná zákonom, vzhľadom na všetky skutočnosti s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľa, prípadné jej nedodržanie nie je tak závažné, ako by závažné bolo porušenie ochrany spotrebiteľa. Závažnejšie by tak bolo porušenie povinnosti chrániť spotrebiteľov.

Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, a preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený a bez splnenia zákonných podmienok.

Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15-tich dní, súd konštatoval, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/, t.j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica, d/, t.j. ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovských komisií. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., a to s účinnosťou od 01.06.2010. V predmetnej veci tak, ako to vyplýva z právoplatného rozhodnutia, sp. zn. 20Er/2995/2010-17 zo dňa 19.11.2010 exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nenadobudol právoplatnosť, keďže nedošlo k účinnému doručeniu rozsudku a rozsudok tak nemohol nadobudnúť právoplatnosť vykonateľnosť; a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor

žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01.06.2010).

Ak teda súd rozhodol podľa právnej úpravy platnej v čase podania dotknutej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenom na exekučnom súde dňa 16.07.2010 o tejto žiadosti tak, že túto uznesením v časti zamietol, lehota 15-tich dní podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vo všeobecnosti na takéto rozhodnutie exekučného súdu nevzťahovala. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti súd dospel k záveru, že dĺžka konania od podania žiadosti na vydanie poverenia do vydania rozhodnutia v časti o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v trvaní približne 4 mesiacov (navrhovateľ nesprávne uvádzal viac ako 273 dní) nemôže byť považovaná za neprímeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní, keď požadované doklady na výzvy súdu boli doručené súdu dňa 27.09.2009 a teda postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, spočívajúcim v prieťahoch v konaní a nakoľko tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom - prieťahov v konaní, nebol naplnený, navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu.

Súd viazaný dispozičnou zásadou, viazaný skutkovým stavom t. j. žalobnými tvrdeniami o právne významných skutočnostiach dospel k záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie (majetkovú škodu vo výške 1 992,71 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 398,54 Eur) na ním tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázaný základný predpoklad a to nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nehospodárne vyjadrovať sa k splneniu ďalších podmienok.

Len okrajovo k predloženému znaleckému posudku zo strany navrhovateľa súd poznamenal, že predmetný znalecký posudok vychádza z tzv. zvýšených nákladov, pričom majetková ujma je vypočítaná všeobecne, bez toho, aby sa pri uvedenom výpočte vychádzalo zo špecifik každej jednotlivéj veci. Bez individualizácie nákladov uplatnených navrhovateľom na konkrétnu žalovanú vec možno nárok navrhovateľa považovať len za náklad podnikateľa vo veci správy a vymáhania pohľadávok, t. j. náklady podnikateľa súvisiace s podnikaním. V prípade, že v súvislosti s podnikateľskou činnosťou navrhovateľa vznikne škoda, ktorú podľa tvrdenia navrhovateľa mal zaviniť odporca, navrhovateľ bol povinný vznik škody a jej výšku v konaní preukázať.

Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní toho, kto neoznačil potrebné dôkazy, alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané a preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný ich náhradu nepriznal, keďže odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie

a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Žalobca tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p..

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Prítom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) hmotno-právne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že v exekučnom konaní sp. zn. 20Er/2995/2010 súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Navrhovateľ teda v konaní predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Odvolací súd nie je

oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 10NcC/103/2013 zo dňa 13.03.2013, že sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Anna Majeríková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej aktuálne na tamojšom súde pod sp. zn. 17C/291/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Anny Majeríkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (04.08.2014) prvostupňový súd nariadil dňa 08.07.2014 a právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo toto predvolanie doručené dňa 11.07.2014. Až dňa 31.07.2014 bol elektronicky doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom. Správnym je samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovел a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jeho nevylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne

rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväziť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo súdu doručené dňa 04.09.2013 a právny zástupca navrhovateľa toto vyjadrenie prevzal dňa 25.09.2013 o čom svedčí doručenia v súdnom spise na č.l. 41 p.v. spisu. Tým bola naplnená zákonná požiadavka vyplývajúca z ustanovenia § 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Er/2995/2010 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

K namietanej vade konania spočívajúcej v tom, že okresný súd nerozhodol procesným uznesením o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, odvolací súd uvádza, že v danom prípade jedná sa o vadu, ktorá však nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že podaním navrhovateľa zo dňa 18.11.2013 navrhovateľ požiadal prvostupňový súd o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom má byť posúdenie tvrdeného porušenia práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd. Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 17C/291/2012-63 zo dňa 13.11.2013 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol a zároveň rozhodol vo veci samej. Toto rozhodnutie prvostupňového súdu bolo preskúmané na základe odvolania navrhovateľa Krajským súdom Žilina, ktorý uznesením č.k. 6Co/201/2014 zo dňa 09.04.2014 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd zamietol, potvrdil. Rozsudok okresného súdu vo veci samej zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.06.2014. Následne navrhovateľ podaním zo dňa 31.07.2014 opätovne požiadal o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd z identických dôvodov, pre ktoré bol už raz jeho návrh na prerušenie konania právoplatne zamietnutý. Okresný súd tomuto procesnému návrhu venoval pozornosť, avšak dopustil sa pochybenia pokiaľ o tomto procesnom návrhu nerozhodol.

Odvolací súd v nadväznosti na zistený skutkový stav konštatuje, že opätovné prejednanie tohto návrhu na prerušenie konania by bolo neprípustným zásahom do nezmeniteľnosti a záväznosti súdneho rozhodnutia, ako jeho vlastností vyplývajúcich z materiálnej stránky právoplatnosti takéhoto rozhodnutia - autoritatívneho prejavu vôle súdu (štátneho orgánu), ktorým bol vyriešený spor alebo upravované iné práva a povinnosti, a ktorými sa musí riadiť ten, komu je adresované. Konkrétnym prejavom nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí je prekážka veci právoplatne rozhodnutej (res iudicata), ktorá je podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p. považovaná za neodstrániteľný nedostatok podmienok občianskeho súdneho konania (v spojení s § 103 a § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Účinok nezmeniteľnosti prejavujú aj iné, než meritórne rozhodnutia (§ 167 ods. 2 O.s.p.), nakoľko je nepochybné, že aj v prípade právoplatných procesných rozhodnutí je potrebné chrániť stav nimi vytvorený a zamedziť jeho následným revíziám.

V súdnej veci možno nepochybné konštatovať, že pokiaľ ide o návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 31.07.2014, jedná sa o totožnú vec medzi rovnakými účastníkmi konania o ktorej už okresný súd raz právoplatne rozhodol skorším rozhodnutím o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Podanie navrhovateľa (jeho aktuálny návrh na prerušenie konania) je doslovnou kópiou

jeho predchádzajúcou procesného podania - skoršieho návrhu na prerušenie konania. Rozhodnutie o prerušení konania, o ktorom už okresný súd právoplatne rozhodol, nie je uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania a jeho účinkami je okresný súd viazaný.

V nadväznosti na uvedené možno konštatovať, že pokiaľ by aj okresný súd o procesnom návrhu navrhovateľa zo dňa 31.07.2014 rozhodoval, musel by konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 31.07.2014 zastaviť. Z uvedených dôvodov odvolací súd ustálil, že predmetná vada konania nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Tak ako bolo konštatované vyššie, zákonný sudca postupoval správne a v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevyhlúčení (sp.zn. 10NcC/103/2013 zo dňa 13.03.2013) a navrhovateľ neuvádzal žiadne nové okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie zákonného sudcu než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie sp.zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.02.2010; 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

S poukazom na nepochybnú možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený aj meritórny nárok navrhovateľa. V kontexte týchto okolností by sa opačné rozhodnutie okresného súdu (t.j. prerušenie konania) javilo ako ťažko argumentačne udržateľné.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd poučil účastníkov konania o ich procesných právach a povinnostiach, v ktorom ich okrem iného poučil aj v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a preto tvrdenie odvolateľa o opaku sa nezakladá na pravde. Predmetné poučenie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 25.04.2013.

Vo vzťahu k samotnému meritórному posúdeniu prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť krajského súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (zrejme z dôvodu predkladania množstva typových podaní na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytykacími zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním tvrdení z návrhu na začatie konania.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom (kontradiktórnom konaní) nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň z uvedeného však vyplýva aj to, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s obsahom napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, (okrem vyššie uvedeného záveru, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu.

Odvolací súd odvolaciu námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, vymedzil rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z nich vyvodil konkrétne právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal. Nadväzne je z pohľadu procesného neúspechu výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosnému dôvodu, na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne

zákoným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.